

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. Ch.**, narozen X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupen JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D., advokátem,
sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2023, č. j. OAM-13746-33/ZM-2023,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2023, č. j. OAM-13746-33/ZM-2023, jímž byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) a s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že považuje napadené rozhodnutí za fakticky a právně nesprávné, že jeho výroky nejsou v souladu s ustálenou soudní praxí a nemají oporu ve správním spisu. Dále namítal, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, a je tedy nepřezkoumatelné. Rovněž namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce zdůraznil, že § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců neumožňuje automaticky zamítnout žádost o prodloužení pobytového oprávnění v případě odsouzení cizince pro trestný čin. Žádost lze zamítnout pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti musí žalovaný přihlídnout zejména k dopadům neudělení víza do soukromého a rodinného života cizince, přičemž přiměřenost se posuzuje v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
5. Při rozhodování o zrušení či neprodloužení pobytovém oprávnění z důvodu spáchání trestného činu by se měl dle žalobce zohlednit rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délka pobytu cizince na území, rozsah sociálních a kulturních vazeb na území, existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu (např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu), „migrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti a povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu na území s opačnými zájmy státu, například nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 237/2016-37 a č. j. 6 Azs 114/2015-41).
6. Žalobce trval na tom, že ačkoli napadené rozhodnutí obsahovalo stručný popis názoru žalovaného na soukromý a rodinný život žalobce, zcela absentovalo posouzení činu, jehož se žalobce dopustil a pro který byl odsouzen trestním příkazem. Žalobce byl odsouzen pro trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti, k němuž došlo tak, že při řízení vozidla při klesání v pravotočivé zatáčce dostal s řízeným vozidlem smyk, přívěs jeho vozidla při tom vybočil do protisměrného jízdního pruhu, kde se střetl s jiným vozidlem, v důsledku čehož řidič protijedoucího vozidla utrpěl zranění, která byla následně kvalifikována jako těžká újma na zdraví.
7. Žalobce trval na tom, že byl odsouzen pro nedbalostní trestní čin, k němuž došlo z důvodu a okolností na něm nezávislých. Žalobce při tom v žádném případě nesledoval žádný zlý úmysl a nechtěl žádným způsobem nikoho ohrozit či někomu ublížit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí bez dalšího zkoumání a rozboru skutkového stavu a spáchaného trestného činu přistoupil k závěru, že v případě účastníka řízení je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný nijak nezkoumal závažnost porušení povinností žalobcem. Proto dle žalobce napadené rozhodnutí není schopno projít testem přiměřenosti, neboť nezkoumalo jednu z jejích složek, což vedlo dle žalobce k vydání nesprávného rozhodnutí v jeho věci.
8. Žalobce uvedl, že není pravdou, že je bezdětným. Má na území České republiky nezletilého syna A. Ch., který zde pobývá na základě udělené dočasné ochrany. Z toho vyplývá, že žalovaný rovněž nesprávně posoudil rodinné poměry žalobce, ač o těchto musel ze své úřední činnosti vědět.
9. Žalobce trval na tom, že k okamžiku podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, tj. ke dni 22. 2. 2023, podmínku trestní zachovalosti splňoval. Podmínku trestní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zachovalosti splňoval i v době, kdy uplynula lhůta 30 dnů k vyřízení jeho žádosti. V důsledku průtahů v řízení o jeho žádosti se žalobce dostal do situace, že podmínku trestní zachovalosti přestal splňovat. Důsledkem prodlení na straně žalovaného byla skutečnost, že žalobci bylo přitíženo při vydání napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl shledán vinným trestným činem dle § 147 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“) tím, že porušil důležitou povinnost uloženou mu zákonem. Trestním příkazem Okresního soudu v Mostě mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na dobu jednoho roku. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 12. 5. 2023. Bylo tedy zjištěno, že ke dni vydání rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti, se kterou zákon o pobytu cizinců spojuje vyhovění žádosti cizince o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K zahrazení odsouzení žalobce nedošlo, tak uvedený důvod dle žalovaného nadále trvá.
11. Žalovaný trval na tom, že se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval dostatečně. Ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se žalobce nijak nevyjádřil ani po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Teprve po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 6. 9. 2023 požádal o udělení dočasné ochrany v České republice syn žalobce A. Ch., narozený X. Současně s ním požádal o udělení dočasné ochrany i sám žalobce jako jeho rodinný příslušník. Oběma byla dočasná ochrana udělena dne 11. 9. 2023. Že se na území České republiky nachází syn žalobce se žalovaný dozvěděl až když syn požádal o udělení dočasné ochrany, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že žalobce v současnosti pobývá na území České republiky na základě udělené dočasné ochrany a nehrozí mu nucený návrat do země původu.
12. Žalovaný dále trval na tom, že ačkoli trestný čin, kterého se žalobce dopustil, byl pouze nedbalostní trestný čin, přesto jeho důsledkem je skutečnost, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Žalobce v průběhu správního řízení žádné konkrétní informace o svém soukromém a rodinném životě neuvedl. Proto při posouzení přiměřenosti rozhodnutí mohl žalovaný vycházet pouze ze skutečností jemu známých z úřední činnosti. V době rozhodování nebyla žalovanému známa žádná skutečnost, kvůli které by neměl k odsouzení žalobce přihlížet. Žalovaný zdůraznil, že trestní příkaz byl vydán již před podáním žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a žalovaný o této skutečnosti věděl. Nemohl ji tedy nechat bez povšimnutí.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že vyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. K obecné námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění soud konstatuje, že dle shledal žalobou napadené rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumatelným, neboť odůvodnění obsahuje důvody výroku, podklady jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

16. Dle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mimo jiné je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle § 46e zákona o pobytu cizinců.
17. Dle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců. Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (a tedy i platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodlouží), jestliže nastal mimo jiné důvod uvedený v § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
18. Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 tohoto zákona, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza.
19. Dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
20. Žalobcovou zásadní námitkou bylo, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně neposoudil přiměřenost důsledku neprodloužení platnosti pracovní karty z hlediska dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že důsledkem rozhodnutí o neprodloužení bude ukončení pobytu žalobce na území České republiky vedoucí k povinnosti vycestovat z území. Dále žalovaný uvedl: *„Přiměřenost se posuzuje z hlediska rodinného a soukromého života cizince, a to jakým způsobem bude narušen, která zda jde o ‚narušení‘ adekvátní jednání účastníka řízení, či jiným skutečností, které jsou důvodem tohoto rozhodnutí. V této souvislosti z informačního systému správní orgán zjistil, že účastník řízení nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, dle údajů uvedených v žádosti je tento svobodný a bezdětný. Z uvedeného je zřejmé, že dopad do rodinného života účastníka řízení toto rozhodnutí mít nebude, neboť tento má rodinné vazby naopak v zemi původu, a nikoliv v České republice. Dále se správní orgán zabýval, zda je dopad tohoto rozhodnutí přiměřeným i z hlediska soukromého života účastníka řízení, a to v intencích § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tedy, účastník řízení na území České republiky pobývá teprve od roku 2021 nachází se v produktivním věku, tedy v případě návratu na Ukrajinu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, či provozování samostatné výdělečné činnosti. Pochopitelně za podmínek shodných s ostatními občany Ukrajiny. Je třeba v první řadě zdůraznit, že povolení k pobytu není prodlužováno z důvodu spáchání trestného činu, tedy pro velice závažný prohřešek vůči právnímu řádu České republiky, proto jen skutečně velmi závažný zásah tohoto rozhodnutí do sféry rodinného či soukromého života by musel odůvodňovat vydání kladného rozhodnutí o žádosti účastníka řízení. Takový důvod však nebyl zjištěn a ani žadatelem tvrzen, přičemž správní orgán nemá ani povinnost po něm pátrat. Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého života účastníka řízení s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona č. 326/1999 Sb., shledat jako přiměřený.“*
21. Z citovaného hodnocení přiměřenosti dle soudu vyplývá, že správní orgán zohlednil skutečnosti uvedené v žádosti žalobce (zejména jeho rodinné poměry a věk žalobce) a skutečnosti vyplývající z evidencí spravovaných žalovaným (např. délka pobytu). Správní orgán zhodnotil, jaký zásah potenciálně bude mít rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho osobního a rodinného života. S přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce není ženatý, a ve své žádosti ani v průběhu správního řízení neuvedl, že by měl nějaké děti, na území České republiky pobývá poměrně krátkou dobu a s ohledem na věk nebude mít problém získat zaměstnání v zemi původu, vyhodnotil žalovaný důsledek rozhodnutí spočívající v nutnosti opuštění území České republiky v případě žalobce jako důsledek, který bude pouze malým zásahem do jeho osobního a rodinného života. Tento malý zásah do osobního a rodinného života žalobce pak žalovaný poměřil se skutečností, že důvodem, pro který dle jeho názoru nebylo možné prodloužit platnost zaměstnanecké karty, byla ztráta trestní zachovalosti, neboť žalobce byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně odsouzen za trestný čin. Žalovaný pak na základě tohoto poměření dospěl k závěru, že aby důsledky neprodloužení zaměstnanecké karty byly nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti v souvislosti se ztrátou trestní zachovalosti žalobce, muselo by se jednat o mnohem závažnější zásah do osobního a rodinného života žalobce. V této úvaze žalovaného dle soudu je dostatečně odražena povinnost žalovaného posoudit přiměřenost důsledků rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ve vztahu k závažnosti jeho trestního jednání. Za situace, kdy mělo mít rozhodnutí o žádosti žalobce tak nízký zásah do jeho osobního a rodinného života neshledal soud jako vadu, že se žalovaný blíže nezabýval charakterem trestného činu, v jehož důsledku došlo u žalobce ke ztrátě trestní zachovalosti. Tomu odpovídá i skutečnost, že zákonodárce spojuje obecně zánik trestní zachovalosti pouze s pravomocným odsouzením za trestný čin bez ohledu na formu zavinění, tedy nespojuje zánik trestní zachovalosti výlučně s úmyslnými trestnými činy. S ohledem na výše uvedené shledal soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

22. K námitce žalobce, že má na území České republiky nezletilého syna, který zde pobývá na základě udělené dočasné ochrany, a nepřihlédnutím k této skutečnosti došlo ze strany žalovaného k nesprávnému posouzení rodinných poměrů žalobce, soud konstatuje, že z žádosti podané žalobcem vyplývá, že je rozvedený a žádné děti na území České republiky nemá. V průběhu správního řízení ke svým rodinným poměrům žalobce nic bližšího neuvedl. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byla dána žalobci řádně možnost seznámení s podklady. Správní orgány jsou sice povinny dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, avšak tato skutečnost nesnižuje povinnost cizince tvrdit a dokázat rozhodné skutečnosti osobního a rodinného života, které jsou relevantní při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Žalobce v celém průběhu správního řízení existenci syna ani jeho přítomnost na území České republiky nezmínil. Poprvé skutečnost, že má nezletilého syna a ten je přítomen na území České republiky žalobce zmínil až v žalobě podané zdejšímu soudu. Okolnost, že tedy žalovaný žalobce posuzoval jako osobu bezdětnou, nelze přičítat žalovanému k tíži. Tuto námitku tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
23. Pro úplnost soud podotýká, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že syn žalobce požádal o udělení dočasné ochrany dne 6. 9. 2023, tedy více než tři týdny po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce, přestože ve své žalobě uváděl, že předkládá soudu fotokopii pobytového štítku s udělenou dočasnou ochranou syna žalobce, toto soudu nepředložil.
24. K námitce žalobce, že mu bylo přitíženo při vydání žalobou napadeného rozhodnutí v důsledku prodloužení žalovaného s vydáním rozhodnutí, neboť v době uplynutí lhůty 30 dnů k vydání rozhodnutí ve věci ještě předmětný trestní příkaz nebyl pravomocný, soud uvádí následující. Pro posouzení žádosti žalobce byla podstatná otázka jeho trestní zachovalosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že po zahájení řízení (22. 2. 2023) lustroval žalovaný žalobce v Evidenci rejstříku trestů fyzických osob. V rejstříku trestů ke dni 23. 2. 2023 nebyly evidovány žádné informace o odsouzení žalobce, ale z výpisu z Centrálního informačního systému vyplývá, že žalobce byl evidován v systému s poznámkou SPPO, což znamená stíhané, podezřelé a prověřované osoby. U žalobce bylo evidováno trestní řízení s datem obvinění 2. 1. 2023. Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, oddělení obecné kriminality, sdělilo žalovanému, že na žalobce byla dne 9. 2. 2023 podána okresním státním zastupitelstvím obžaloba. Ze sdělení Okresního soudu v Mostě ze dne 7. 3. 2023 založeného ve správním spise vyplývá, že dne 15. 2. 2023, tedy před zahájením řízení byl vydán trestní příkaz. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 12. 5. 2023. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 8. 2023.

25. Dle § 169t odst. 6 písm. d) ministerstvo má o žádosti o zaměstnaneckou kartu rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti, resp. ve zvlášť složitých případech do 90 dnů. V daném případě však bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno po uplynutí uvedených lhůt. Zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí je nutno chápat pouze jako lhůty pořádkové. Jejich překročení nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V případě prodloužení správního orgánu s rozhodnutím má účastník řízení možnost využít instituty na ochranu proti nečinnosti zakotvené v zákoně 500/2004 Sb., správní řád, a následně žalobu na ochranu proti nečinnosti. Je tedy nutné konstatovat, že za situace, kdy ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl žalobce pravomocně odsouzen za trestný čin, musel k tomuto žalovaný v daném případě z úřední povinnosti přihlížet. Překročení lhůty pro vydání rozhodnutí na závěr o trestní zachovalosti žalobce v době vydání rozhodnutí nemohlo mít žádný vliv.
26. Pro úplnost soud pouze podotýká, že trestní příkaz, kterým byl žalobce odsouzen, byl vydán před zahájením správního řízení o jeho žádosti a nabyl právní moci před uplynutím prodloužené lhůty k rozhodnutí ve věci (23. 5. 2023).
27. Vzhledem k výše uvedenému i tuto námitku žalobce shledal soud jako nedůvodnou.
28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. března 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.